ἢ σὰν τὸ πηροῦνι. Ποιὸς δίνει προσοχὴ σ' αὐτὰ τὰ πράγματα; ποιὸς ρωτάει τί ἀπόγιναν, ἀφοῦ τὰ χρησιμοποιήση; ποιὸ μάτι ἔχει καιρὸ νὰ προσέξει ἕνα γκαρσόνι σὲ ταβέρνα;

Καὶ ὅμως...

***

Ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες—τότε ποὺ ἔπλενα ἀκόμη τὰ πιάτα μπρὸς στὴ γοῦρνα—βρωμερὸς μέχρι ἀηδίας βρέθηκε ἀμέσως ἕνας νεροκουβαλητής, «σακατζῆς» ὅπως τὸν ἔλεγαν, ἕνας κουρελιάρης, ποὺ μὲ πρόσεξε καθὼς ἔπινε τὸ «ταχτικό» του δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα.

— Μπᾶ, μοῦ εἶπε καρφώνοντας τὸ βλέμμα του ἀπάνω μου. «καινούργιος» εἶσαι;

Καὶ τὸ βλέμμα του πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὴν καρδιά μου, χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί. Ἀπὸ τότε στενοχωριόμουν μόλις τὸν ἔβλεπα νὰ φεύγει καὶ χαιρόμουν ὅταν ξαναρχόταν. Πόσο θἄθελα νὰ τοῦ γεμίζω ἐγὼ τὸ μικρό του ποτήρι, μὰ αὐτὸ μοῦ εἶταν ἀπαγορευμένο.

Τὸν ἔλεγαν σοβαρώτατα «Μός Καζατούρα» ποὺ θὰ πῇ πάνω κάτω «ἀφανιστής», παρατσούκλι ἐλάχιστα ταιριαστὸ σ' ἕνα ἄνθρωπο τίμιο, πρόθυμο, εὐγενικὸ ποὺ μιλοῦσε λίγο καὶ εἶξερε ἕνα σωρὸ πράγματα. Ὡστόσο τὸν σεβόντουσαν μὲ τὸ παραπάνω, μὰ ἀπὸ συμφέρον. Ἀστεῖο συμφέρον. Ὁ μπάρμπα Τζανέττος κι' ὁ κὺρ Λεωνίδας τὸν θεωροῦσαν γιὰ γουρικὸ κι' ἔλεγαν γι' αὐτὸν πὼς εἶταν ὁ «μουστερῆς μὲ τὸ χρυσὸ χέρι» ποὺ «ἔκανε τὸν καλλίτερο σεφτέ». Σεφτὲς εἶνε ἡ πρώτη πεντάρα ποὺ ρίχνει ἕνας πελάτης στὸ μπάγκο τὸ πρωΐ μὲ τὸ ἄνοιγμα τοῦ μαγαζιοῦ, εἶν' ἕνα τρομερὸ ἀνατολίτικο ἔθιμο. Ἀπ' αὐτὸ τὸ σεφτὲ ἐξαρτᾶται ἡ εἴσπραξη ὅλης τῆς ἡμέρας. Ἂν ὁ πελάτης εἶνε γουρικός, ὅλα πᾶν καλά, ἂν ὄχι ἡ μέρα πάει κατὰ διαβόλου.

Καὶ ὁ ταβερνιάρης πέρνει τὴ γούρικη πεντάρα, τὴν τρίβει ἀπάνω στὰ γένεια του, γεμίζει δυὸ ποτήρια καὶ τζουγκρίζει μὲ τὸν «γουρλῆ» πελάτη.

— Τύχη γιὰ ὅλο τὸν κόσμο! λένε κι' οἱ δυό.

Ὁ Μὸς Καζατούρα, φθάνοντας τὸ πρωΐ πρῶτος, εἶτανε σίγουρος πὼς αὐτὸς θἄκανε σεφτὲ μὰ δὲν ἔδινε καμμιὰ προσοχὴ σ' αὐτόν. Σοβαρὸς, σχεδὸν ἐπίσημος, σχεδὸν γελοῖος μέσα στὰ μπαλλωμένα ροῦχα καὶ μὲ τὸ καμτσίκι κάτ' ἀπὸ τὸ μπράτσο, ρωτοῦσε στὴν ἀρχὴ ἂν αὐτὸς εἶταν ὁ πρῶτος πελάτης καὶ σὲ καταφατικὴ ἀπάντηση, πετοῦσε μ' ὀρ ἡ τὴν πεντάρα τοῦ σεφτέ.

Τὸν ἀγαποῦσα γιατὶ εἶταν πάντα μελαγχολικός: Εἶταν ἄλλοτε χωρικός, μὰ μιὰ μέρα τὸν χτύπησε μιὰ ἀγελάδα μὲ τὸ κέρατό της, ποῦ ἔχασε μέσα τὴ μύτη ὁλόκληρη κι' ἀλλοίωσε τὸν τόνο τῆς φωνῆς του ποὺ εἶχε γίνει ἐρρινὴ καὶ κάπως λυπημένη. Γι' αὐτὸ μιλοῦσε ὅσο μποροῦσε λιγώτερο. Στεκόταν πάντα ἐπιφυλακτικός, πάντα ἕτοιμος νὰ παραιρεῖσει στὸ πέρασμα ὁποιουδήποτε, γλυστροῦσε σὰν ἴσκιος μέσ' ἀπ' τὶς παρέες τῶν γλεντζέδων, γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν εἶταν παρὰ ἕνας σακατζῆς. Κι' ὡστόσο εἶχ' ἀκούσει πρόσωπα σοβαρὰ νὰ βεβαιώνουν ὅτι εἶχε ἄλλοτε χτήματα καὶ ὅτι εἶτανε μάλιστα δήμαρχος στὸ χωριό του. Αὐτὸ τάχα τὸ παρελθόν του νὰ θυμόταν, τὴν εὐτυχία του ἴσως, κάθε φορὰ ποὺ ἔλεγε «ὅλα τέλειωσαν», φράση ποὺ τὴν ἐπαναλάμβανε τακτικά;

Μὰ ἐκεῖνο ποὺ μοῦ εἶχε κάνει προπάντων βαθειὰ ἐντύπωση, εἶταν ἡ ἀγάπη τοῦ σακατζῆ αὐτοῦ γιὰ τὸ ζῶο του, μιὰ φτωχὴ γερασμένη φοράδα, μὲ μάτια ἐντελῶς κλεισμένα ἀπὸ τὸν καταρράκτη. (Πάντοτε ἤθελα νὰ μαχαιρώσω τοὺς βάρβαρους ἁμαξάδες τῆς Μπράϊλας ποὺ κακομεταχειριζόντουσαν τὰ ζῶα τους καὶ κατὰ τὴν ἐφηβικήν μου ἡλικία, εὐχαρίστως θὰ γινόμουν χωροφύλακας μόνο καὶ μόνο γιὰ νἄχω τὴ δύναμη νὰ στέλνω στὴ φυλακὴ ὅλους ἐκείνους—καὶ εἶνε πολυάριθμοι—ποὺ χτυποῦσαν τ' ἄλογά τους ἢ ποὺ τὰ λησμονοῦσαν ὀρθὰ μπρὸς στὶς ταβέρνες).

— Εἶνε κι' αὐτὴ ἕνα ἐρείπιο σὰν καὶ μένα, μοῦ ἔλεγε ὁ σακατζῆς γιὰ τὴ φοράδα του. Αὐτὴ εἶνε ἀκόμη σταβῆ. Τὴν ἀγόρασα εἴκοσι φράγκα. Δὲν ἀξίζει περισσότερα. Μὰ ἀγαπιόμαστε, ἡ φοράδα μου κι' ἐγώ...

Κι' αὐτὸ φαινόταν. Δὲν ἀνέβαινε ποτὲ στὸ ἁμάξι του παρὰ ὅταν εἶταν ἄδειο καὶ μονάχα ὅταν εἶταν πολὺ βιαστικός. Ὁδηγοῦσε τὴ φοράδα του ἀπὸ τὸ χαλινάρι, περπατῶντας. Κάθε φορὰ ποὺ σταματοῦσε εἶτε γιὰ νὰ γεμίσει ἢ ν' ἀδειάσῃ τὸ βαρέλι του, εἶτε γιὰ νὰ πῇ τὸ ποτήρι του, δὲν ξεχνοῦσε ποτὲ νὰ τῆς περάσῃ στὸ στόμα τὸ σακὶ μὲ τὴ βρώμη, νὰ τὴ σκεπάσῃ, νὰ τῆς τρίψῃ τὰ μάτια καὶ νὰ τὴν τραβήξῃ ἀπ' τ' αὐτιὰ πρᾶγμα ποὺ εὐχαριστοῦσε τὸ ζῶο. Ἐκείνη χαρούμενη, εὐτυχισμένη ποὺ τὴν χάϊδευαν στὰ γεράματά της, ἀφοῦ εἶχε μαρτυρήσει στὰ νειάτα της, δάγκανε ἐλαφρὰ τὸν ἀφέντη της σὰ σκύλλος, σκούπιζε τὰ μάτια της στοὺς ὤμους της καὶ τὸν ἀναζητοῦσε ἐπὶ ὥρα μὲ τὸ φριχτὸ της βλέμμα. Κάποτε, ὅταν ἀργοῦσε ἐκεῖνος νὰ γυρίσῃ, χοβιέτιζε ἀνήσυχα

— Ἔρχομαι!... Νά με! τῆς ἀπαντοῦσε τρυφερὰ ὁ Μός Καζατούρα.

Εὐτυχισμένη φοράδα τοῦ σακατζῆ. Ποιὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν ἀφέντη, αὐτὴ μονάχα θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς τὸ πῇ, αὐτὴ ποὺ θὰ σκεφτόταν σίγουρα τοὺς εὐγενεῖς ὁμοφύλους της ποὺ καβαλλικεύαν οἱ χαϊνοῦληδες γιὰ τοὺς ὁποίους μιλάει αὐτὸ τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι:

— Καλό μου ἄλογο γαρρῆ
λαχανιασμένο μουάνασαίνεις·
μὴ τὸ κορμί μου σοῦ εἶν' βαρύ;
— Ὄχι, ἐσὺ δὲ μὲ βαραίνεις
μ' αὐτὰ ποὺ κάνεις ὁλοένα:
στὸ δρόμο μας δὲν εἶνε χάνι
ποὺ μπρός του νὰ μὴ σταματήσῃς!
Μὲ τὶς κυράδες τρῶς καὶ πίνεις
κ' ἐγὼ τὰ γκέμια μου δαγκάνω!
Παίζεις μ' αὐτὲς καὶ τὶς χαϊδεύεις
ἐνῶ εἶμ' ἐγὼ δετὸ στὸ φράχτη!

. . . . . .

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΝΕΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ

Ο ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ... ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ!

Τελευταίως ἄρχισαν νὰ καταβάλλωνται προσπάθειες γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ ἀσύρματο τηλέφωνον γιὰ ἕνα ἐντελῶς πρωτότυπο σκοπό.

Τὸ ξυπνητῆρι μὲ τὸν ἀπότομο κωδωνισμό του, λένε οἱ εἰδικοὶ προκαλεῖ μεγάλη ἀντίδραση στοὺς νευρικούς, τοὺς κάνει νὰ παθαίνουν ἀπὸ φοβερὴ ἡμικραγιὰ καὶ νὰ χτυπᾷ δυνατὰ ἡ καρδιά τους.

Τί ὡραῖα, ὅμως, ποὺ θὰ ἦταν ἂν τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἤθελε νὰ ξυπνήσῃ κανεὶς ἄκουε μιὰ γλυκειὰ μουσική, ποὺ θ' ἄρχιζε σιγὰ - σιγὰ καὶ ὅσο πήγαινε νὰ ἐδυναμώνε!

Τὸ ξύπνημα τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἦταν τότε ὅλο γλυκὺ κι' εὐχαρίστησι καὶ ἡ κεφὶ διάθεσι θὰ διατηρεῖτο ὅλην τὴν ἡμέρα.

Ἕνα γαλλικὸ λοιπὸν περιοδικὸ ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴ ραδιοφωνία, βρῆκε τὸ μέσον τῆς κατασκευῆς ἑνὸς μουσικωτάτου ξυπνητηριοῦ, κοινοῦ μάλιστα, γιὰ ὅλον τὸν κόσμο.

Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ προτείνει ἁπλούστατα νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ξυπνητῆρι τὸ ἀσύρματον τηλέφωνον, τὸ περίφημο «ραδιό».

Ἀπὸ τὶς 6 ἕως τὶς 7 τὸ πρωΐ, λέγει, μιὰ ὀρχήστρα ἠμπορεῖ νὰ παίξῃ στὸν κεντρικὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ ἕνα κομμάτι ἐπίτηδες συντεθειμένο γι' αὐτὴ τὴν περίστασι, τὸ ὁποῖον θὰ ἀρχίσῃ σιγανὰ καὶ ὅσο προχωρεῖ θὰ δυναμώνῃ.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν μηχάνημα ραδιὸ στὸ σπίτι τους θ' ἀνοίγουν ἁπλούστατα, ἀπὸ τὸ βράδυ τὸ κουμπὶ καὶ τὸ πρωΐ θὰ ξυπνοῦν ὑπέροχα μὲ μιὰν ὡραία μουσική.

Ἡ ἰδέα τοῦ Γαλλικοῦ περιοδικοῦ ἐθεωρήθη πολὺ πρωτότυπη καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανο νὰ ἐφαρμοσθῇ πολὺ γρήγορα.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΜΠΟΕΜ

Στὶς 21 Φεβρουαρίου τὸ βράδυ στὴ μεγάλη αἴθουσα τῆς «Εὔας» (κάτωθεν τοῦ Θεάτρου «Ἀλάμπρα» δίδεται ὁ προαναγγελθεὶς χορὸς τῆς Καλλιτεχνικῆς καὶ Λογοτεχνικῆς συντροφιᾶς τῶν «Μποέμ», ὑπὲρ τῶν ἀπόρων διανοουμένων. Εἶναι ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου οἱ ἀναλαβόντες τὴν πρωτοβουλίαν τῆς διοργανώσεως μιᾶς τόσον φιλανθρωπικῆς ἐπιφορίδος. Ἡ τάξις τῶν ἀπόρων διανοουμένων, οἱ ὁποῖοι πράγματι ἀναξιοπαθοῦν, πρέπει νὰ τύχῃ τῆς ὑποστηρίξεως τῆς Κοινωνίας καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Κράτους. Εἶναι δὲ καθῆκον ὅλων νὰ συνδράμουν τὴν ἐν λόγῳ ἐσπερίδα πρὸς ἀνακούφισιν τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ὑπάρξεων, δίδοντες ἔτσι πρῶτοι τὸ παράδειγμα μιᾶς μονιμωτέρας ἐνισχύσεως καὶ ὑποστηρίξεως τῶν ἀπόρων διανοουμένων.

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,, ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Ὁ συνεργάτης μας κ. Θεοφάνης Γκούμας ἀνεχώρησε δι' Αἴγυπτον. Παρακαλοῦμεν τοὺς ἐκεῖ φίλους τοῦ «Μπουκέτου» ὅπως τὸν ἐνισχύσουν εἰς τὴν ἀποστολήν του.